

VAN WIEG TOT GRAF

Op deze pagina vertellen wij het levensverhaal van een onlangs overleden stads- of streekgenoot. Vandaag het leven van kunstenaar Leo Weusten uit Soest. Is er in uw omgeving iemand overleden die niet vergeten mag worden? Laat het ons weten: ac.redactie@ad.nl.

Beminnelijk en trouw tot het eind

Leo Weusten (1931-2014)

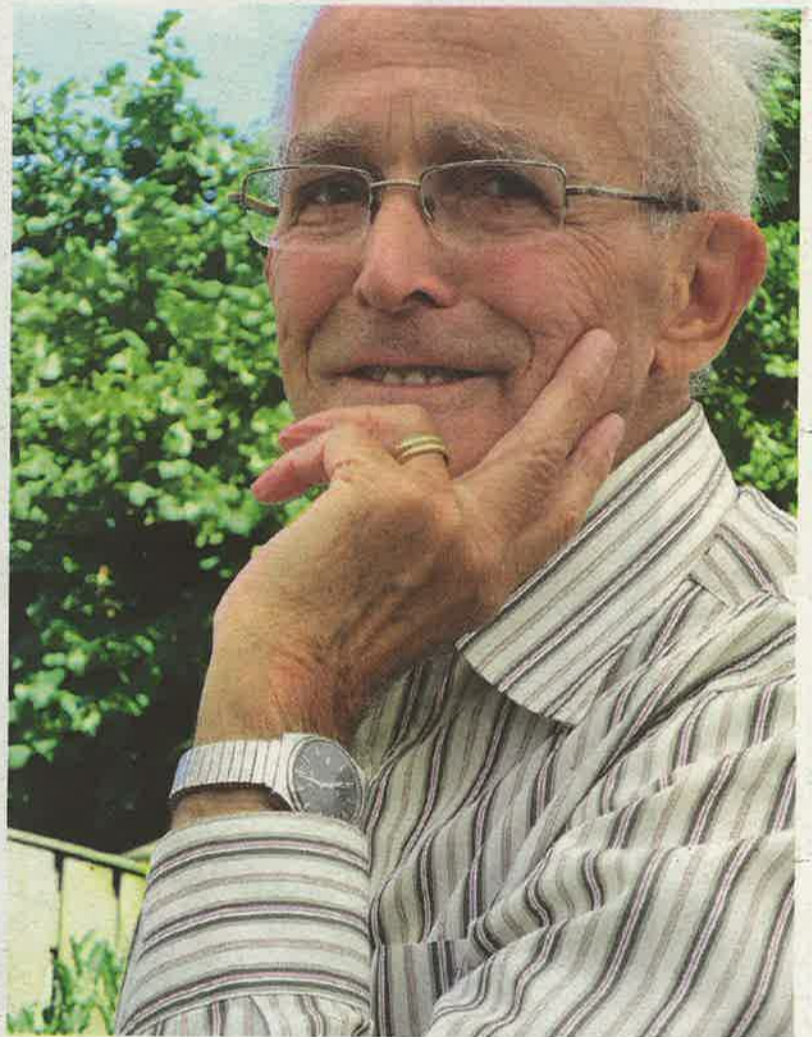
Leo Weusten kon geen 'nee' zeggen, wilde zichzelf altijd ontwikkelen én was een sociaal mens. Niet verwonderlijk dus dat hij veel voor zijn woonplaats Soest betekend heeft. Zijn werk voor de voormalige Johannesparochie, zijn inzet voor de Derde Wereldgroep en zijn kunstwerken: ze worden niet vergeten. Sterker: zijn creatieve uitspattingen zullen bewonderd blijven worden, want sommige blijven zichtbaar in Soest. Hij schilderde veel, maar in Soest is meer van zijn hand te zien. Zo ontwierp hij het logo van de Willibrord-Parochie en het beeldmerk van parochiehuis De Sleutel bij de Petrus en Pauluskerk. Ook het houtsnijwerk van het orgel van de protestantse Open Hof nam Leo voor zijn rekening. Hij boetseerde een manshoog Mariabeeld voor een kerk in Doetinchem, exposeerde geregeld - zoals in 1988 in Artishock -, schreef gedichten, essays en kerkelijke liederen, maakte zo'n tweehonderd schilderijen en ontwierp zijn eigen grafsteen. Leo liet zijn creatieve zelf spreken naast de diverse functies die hij onder meer voor de Johannesparochie en de Derde Wereldgroep be-

kleedde. Die dynamiek in zijn leven had Leo nodig. Een overblijfsel van zijn jeugd, waarin hij veel beweging om zich heen zag. Hij groeide op in een gezin met acht kinderen, waarvan zeven jongens. Leo was qua leeftijd de middelste en moest altijd opboksen tegen zijn oudere broers. Er was altijd leven in huize Weusten, dat geleid werd door ondernemende ouders. Voor hun werkzaamheden moest dikwijls verhuisd worden; de jonge Leo zag heel Nederland aan zich voorbijtrekken. Die bagage had hij mooi te pakken. Het werd een jeugd vol avontuur, maar ook vol geborgenheid. Diezelfde geborgenheid vond hij in zijn relatie met José, die hij bij de katholieke kerk in Roermond had leren kennen. 'Joepie', zo noemde hij haar liefkozend. Het was vanaf dag één dikke mik tussen de twee. Ze deden bijna alles samen, vulden elkaar op veel vlakken aan. Ze waren, zoals zoon Leo het zegt, tot het einde met elkaar verkleefd geweest, zo verliefd.

Zorgzame vader

In Boxtel kregen de twee kinderen, vier in totaal (Lonneke, Jos, Leo en Bas). Het gezin Weusten strek in

1970 neer in Soest, om er niet meer weg te gaan. Leo was een meer dan zorgzame vader. 's Nachts kon hij wakker liggen met de vraag of hij iedereen wel voldoende aandacht had gegeven. Dat deed hij absoluut, kan zijn zoon Leo nu beamen. „We hebben geboft met onze ouders,” zegt hij. „Hadden we een moeilijk proefwerk, dan hielp mijn vader ons met studeren. Gingen we naar een museum, dan bereidde hij zich vakkundig voor en doceerde hij ons ter plekke. Wilden we voetballen, dan deed hij mee. Muziek maken? Zei hij ook geen nee tegen, ook al was zijn gevoel voor ritme soms ver te zoeken...” 'Nee' zeggen bleek tegelijkertijd ook zijn makke. Als docent pedagogiek en didactiek bij de Akademie voor Expressie door Woord en Gebaar, de voorloper van de Hogeschool voor de Kunsten, nam hij niet zelden te veel hooi op de vork. Hij trok er aan de touwtjes, bepaalde de koers en gaf les aan docenten. Hij ging er, gedreven als hij was, zo in op, dat hij op een gegeven moment opgebrand was. Leo was 57 jaar en ging met pensioen. „Hij deed gewoon te veel,” zegt zoon Leo. „En dan wilde hij er ook nog voor zijn kinderen zijn. Daarnaast had hij heel brede interesses. Om een voorbeeld te geven: mijn vrouw is Turks. Haar intrede in de familie was voor mijn vader aanleiding om de Koran te gaan lezen. Niet één keer, nee, wel drie keer. Hij kent dat boek bij wijze van spreken beter dan mijn vrouw. Zo was hij. Altijd in ontwikkeling. Na zijn pensioen bloeide hij volledig op. Het bleek de beste beslissing in zijn leven. Hij was weer vrij in zijn hoofd en liet zijn creativiteit de vrije loop.” Ook benutte hij de extra tijd om dienstbaar te zijn aan de Johannes-

▲ Leo Weusten: 'Hij wilde er voor de kinderen zijn en had ook nog heel brede interesses.' FOTO: PRIVÉ

parochie. Vijftien jaar lang was hij voorzitter van het parochiebestuur. Leo was niet zomaar een gelovige die alle katholieke dogma's klakkeloos naleefde, ook al was hij streng katholiek opgevoed. Met het instituut kerk was hij het lang niet altijd eens. Het celibaat vond hij onzin, regels en formaliteiten die het instituut voorschreef eveneens. Zo kon het zijn dat hij weleens overhoop lag met de bisschop. Hij noemde zichzelf gekscherend 'ketter', zette overal vraagtekens bij, creëerde een eigen visie en wist die met veel overtuiging en geduld te verkondigen. Leo was binnen de parochie kartrekker van het conciliair proces voor gerechtigheid, vrede en behoud van schepping en de oecumene.

Gewaardeerd

Daarnaast zette hij zich in voor stichting Derde Wereldgroep Soest, waarvan hij bijna twintig jaar bestuurslid was. Zijn inbreng werd

zeer gewaardeerd, zo blijkt uit de in memoriam op de website van de stichting. „Zijn betrokkenheid, creativiteit en vaardigheid in woord en geschrift hebben veel bijgedragen aan het succes van ons werk. Hij was heel royaal in zijn bijdragen voor de allerarmsten en hij wist daarin ook zijn familie mee te krijgen. Voor al zijn vrijwilligerswerk, ook in kerkelijk verband, ontving hij in 2008 zeer verdiend een koninklijke onderscheiding (Lid in de Orde van Oranje-Nassau).” Door een beroerte kon hij steeds minder. Zijn wilskracht bracht hem echter ver. Zijn rechterarm kon hij niet meer gebruiken, nou, dan leerde hij zichzelf toch gewoon met links tafeltennissen? Typisch Leo Weusten. Beminnelijk, levenslustig en trouw aan zijn vrouw 'Joepie' - wier graf hij sinds haar overlijden vier jaar geleden dagelijks bezocht - tot het eind.

(Thijs Tomassen)

◀ Nee zeggen was ondenkbaar. FOTO: PRIVÉ

DE BRUILOFT

Dennis (35) en Esther (39) de Graaff.

Verbonden door het geloof

Dennis de Graaff (35) nam zijn Esther in augustus vorig jaar een dagje mee uit naar Groningen. Esther: „We zaten in het stadspark op een bankje te genieten van de zon. Dennis zei tegen mij, kijk daar. Ik zag niets en begreep het niet. Toen zag ik dat om de vinger waar hij mee wees een mooie ring zat.” Dennis en Esther waren elkaar daarvoor drie jaar uit het oog verloren. „We ontmoetten elkaar voor het eerst tijdens een cursus over het geloof. We zeiden van een afstandje 'hallo' en 'dag' tegen elkaar, dat was

het,” vertelt Esther. Maar 3 jaar later stapte Dennis de kerk van Esther binnen, niet wetende dat zij daar zat. „Er ontstond vriendschap, en na een jaar waren we toch verliefd.” Precies 5 maanden nadat Dennis Esther ten huwelijk vroeg zijn zij op 24 januari getrouwd in het Oude Stadhuis van Amersfoort. Esther: „Ik ben bij mijn moeder gaan slapen en Dennis kwam mij ophalen. Hij was te vroeg, ik was nog niet klaar!” Na de ceremonie gingen zij met hun daggasten naar de Partyboot in de Eemhaven. Dennis:

◀ Dennis en Esther de Graaff: 'Ons huwelijk is gezegend door God. Dat is het fundament van ons verbond.'

FOTO: CHRIS VAN BEEK

„Voor ons zijn we pas echt getrouwd in de kerk aan het einde van de dag. Ons huwelijk is toen gezegend door God. Hij is het fundament van het

verbond dat wij samen zijn aangegaan.”

(Rachel van Kommer)

Tips voor Van Wieg tot Graf of De Bruiloft? Mail naar ac.redactie@ad.nl